

Arrest

nr. 149 832 van 20 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2015 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2015 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ADELHOF die loco advocaat B. SOENEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 6 juli 2015 door de politie van Gent onderschept bij zwartwerk in de bouw.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 6 juli 2015 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: O.(...)

voornaam: F.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart – PV noggesteld door RVA

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2, om de volgende reden :

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was, bestaat er een risico dat zij haar illegale praktijken verder zet.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale

overheden

Zoals uit het dossier (verslag) blijkt is betrokkene niet in bezit van gekende bestaansmiddelen. Er zijn derhalve sterke vermoedens dat zij opnieuw haar toevlucht zal nemen tot illegale arbeid. Derhalve is een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken noodzakelijk.

Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres – een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden – is het derhalve noodzakelijk haar op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.Jacobs, administratief deskundige, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Gent en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge de betrokkene, O.(...), F.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. Bijgevolg is het gehele eerste middel en de uiteenzetting in het derde middel die betrekking heeft op de preventieve maatregelen als alternatief voor de vasthouding, waarmee verzoeker de wettigheid van deze dwangmaatregel viseert, niet ontvankelijk, zoals de verwerende partij overigens terecht stelt in haar nota met opmerkingen.

2.3. Ter terechtzitting betoogt de raadvrouw van verzoeker dat zij hiervan op de hoogte is, maar benadrukt toch dat haar cliënt langer dan 24 uur werd opgesloten alvorens hij in het kader van de bestreden beslissing werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Brugge waardoor de thans bestreden beslissing eveneens onwettig zou zijn.

2.4. De Raad herhaalt dat hij niet bevoegd is om de wettigheid van de vrijheidsberoving te toetsen zodat het eerste middel niet ontvankelijk is.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“4.1.

Op datum van 06/07/2015 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen.

Sedert die dag wordt de verzoekende partij vastgehouden in het centrum voor illegalen te Brugge.

De verzoekende partij wordt vastgehouden met het oog op verwijdering van het grondgebied, hij zal worden uitgewezen naar zijn land van herkomst.

Een gedwongen repatriëring naar Nigeria is aldus nakend.

Verzoeker zal beroep aantekenen tegen de beslissingen welke werden betekend aan verzoeker op 06/07/2015.

Deze beroepsprocedures zijn evenwel niet schorsend, doch de verzoekende partij heeft er alle baat bij om het resultaat van deze procedures af te wachten.

4.2.

In casu werd het verzoekschrift tot beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend binnen de 10 dagen, na de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering – bijlage 13septies.

4.3.

De uitspraak volgens de gewone schorsings- en vernietigingsprocedure zal onherroepelijk te laat komen.

4.4.

Aan het uitzonderlijk karakter van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan (overeenkomstig o.a. het artikel 39/82 Vreemdelingenwet).

De uiterst dringende noodzakelijkheid in casu staat vast.”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker op 6 juli 2015 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Brugge. Omwille van deze overbrenging met het oog op de verwijdering van verzoeker is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden, zoals verzoeker terecht aanvoert. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en van de rechten van verdediging. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“5.2.1.

Hoewel de verzoeker een relatie heeft met mevrouw Cornelissen werd dit niet in de bestreden beslissing betrokken.

Dit mag terecht verbazen aangezien mevrouw Cornelissen op 05/06/2015, dus vóór het nemen van de bestreden beslissing, naar het politiebureau is gekomen en zij, nadat haar identiteit werd gecontroleerd, werd geleid naar de verzoeker.

Deze gegevens moeten bijgevolg in het informatiedossier zitten.

Bovendien vermeldt de bestreden beslissing het adres waar de verzoeker met mevrouw Cornelissen samenwoont.

De verzoeker heeft evident aangehaald dat hij met haar samenwoonde.

Toch is dit niet af te leiden uit de bestreden beslissing.

Er staat enkel de volgende stereotiepe bepaling :

“Betrokkene verklaart voorafgaandelijk deze beslissing, gehoord te zijn. Cfr. Het door de politie van Gent ingevulde administratief verslag.”

5.2.2.

Het is evident aan de Dienst Vreemdelingenzaken om aan te tonen dat de informatie in het politiedossier en het verhoorverslag, dat niet stereotiep mag zijn, betrokken werd in de bestreden beslissing.

De verzoeker werd effectief niet op ordentelijke wijze gehoord alvorens de bestreden beslissingen werden genomen.

Minstens, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de elementen die uit het dossier blijken, niet in overweging genomen in de bestreden beslissing waardoor eveneens een schending voorligt.

Een louter naleven van een formalisme is niet wat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie voor ogen heeft.

5.2.3.

Bijgevolg werd geen rekening gehouden met verzoekers privé-leven in België, onverwijderbaarheid, ... voordat de nadelige beslissingen van vrijheidsberoving en terugleiding genomen werden.

De beslissingen lagen al vast.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.(...)"*

5.2.4.

Deze bepaling geldt voor iedere rechtsonderhorige, onafhankelijk van diens verblijfsstatuut.

Naar aanleiding van een recent arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (Arrest van het Hof van Justitie, tweede kamer, dd. 10/09/2013, zaak C-383/13 PPU, M.G. en N.R. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie), verklaart advocaat-generaal Wathelet:

“53. Het in artikel 41, lid 2, sub a, van het Handvest verankerde recht om te worden gehoord is noodzakelijkerwijs van toepassing op maatregelen tot verlenging van de bewaring van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen die krachtens de nationale bepalingen ter omzetting van artikel 15, lid 6, van de terugkeerrichtlijn door de nationale autoriteiten worden genomen.(16) Dergelijke maatregelen, die de illegaal verblijvende onderdanen van derde landen hun vrijheid ontnemen, zijn voor hen zonder enige twijfel bezwarend.

54. Hoewel de Commissie juist heeft aangegeven dat de bewaringsmaatregelen krachtens artikel 15 van de terugkeerrichtlijn niet strafrechtelijk van aard zijn(17) en geen gevangenisstraffen zijn, moet eraan worden herinnerd dat het Hof in dit arrest El Dridi heeft verklaard dat het gebruik van een bewaringsmaatregel de zwaarste vrijheidsbeperkende maatregel is die deze richtlijn in het kader van de procedure tot gedwongen verwijdering toestaat.(18) Dit is de reden waarom een bewaringsmaatregel, die dan wel niet strafrechtelijk van aard is maar net zo goed tot volledige vrijheidsontneming leidt, is opgezet als een maatregel die als laatste middel moet worden ingezet, uitsluitend wanneer de tenuitvoerlegging van een terugkeerbesluit in de vorm van verwijdering in het gedrang kan komen door de houding van de betrokkene. Voor deze maatregel is een strikt kader opgenomen in de artikelen 15 en 16 van genoemde richtlijn, met name om ervoor te zorgen dat de grondrechten van de betrokken onderdanen van derde landen worden geëerbiedigd.(19) De terugkeerrichtlijn, die streeft naar een doeltreffend verwijderingsbeleid en repatriëring op basis van gemeenschappelijke normen, waakt erover dat de betrokkenen op humane wijze en met volledige inachtneming van hun grondrechten en hun waardigheid worden gerepatriëerd.(20)”

Het beschikkend gedeelte van het arrest gaan verder in dezelfde zin:

“Het Unierecht, meer bepaald artikel 15, leden 2 en 6, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, moet aldus worden uitgelegd dat wanneer in het kader van een administratieve procedure in strijd met het recht om te worden gehoord tot verlenging van een bewaringsmaatregel wordt besloten,

de nationale rechter die de rechtmatigheid van dat besluit moet beoordelen, de opheffing van de bewaringsmaatregel pas kan gelasten wanneer hij van oordeel is, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, dat deze schending aan degene die haar aanvoert, ook daadwerkelijk de mogelijkheid heeft ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze administratieve procedure een andere afloop had kunnen hebben.”

Volgens het geciteerde arrest dringt het respect van het recht gegarandeerd door het artikel 41 van het Handvest zich op, zelfs indien de reglementering een dergelijke formaliteit niet uitdrukkelijk voorziet.

5.2.5.

Het is bijgevolg niet in overeenstemming met het artikel 41 van het Handvest dat de verzoeker niet gehoord werd of dat de Dienst Vreemdelingenzaken de elementen uit het politieverlag niet betreft in de beslissing.

5.2.6.

Zelfs als het al het geval zou zijn dat verzoeker gehoord werd, is het verslag puur pro forma opgesteld zonder dat de Dienst Vreemdelingenzaken de elementen hierin daadwerkelijk in de bestreden beslissing betreft.

De verzoeker wenst evident dat zijn gezinsleven met zijn partner mevrouw Cornelissen met wie hij wenst te trouwen daadwerkelijk betrokken wordt in de bestuurlijke beslissing.

Het niet respecteren van deze fundamentele verplichting tast de bestreden beslissing verrat in de bijlage 13septies aan.

5.2.7.

In de recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt effectief dat geval per geval dient na gegaan te worden welke de impact is van het niet horen van de vreemdeling.

Opdat er sprake kan zijn van een schending van het hoorrecht moeten 2 cumulatieve voorwaarden voldaan zijn:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Aan deze 2 cumulatieve voorwaarden is in casu voldaan.

Verzoeker werd zonder meer gearresteerd. Verzoeker werd niet voldoende gehoord, minstens werden niet alle elementen in het politiedossier niet betrokken in de bestreden beslissing.

Indien dit wel was gebeurd, kon de nadelige beslissing vermeden worden.

Artikel 74/13 stelt immers uitdrukkelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan.

Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eerder oordeelde (ondermeer in het arrest RvV, 13/04/2015, met nr. X) is een individueel onderzoek noodzakelijk omdat niet kan worden uitgesloten dat een uitwijzingsbesluit de belangen van de vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden :

“Deze bepaling weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien ondermeer uit het artikel 8 van het EVRM en vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.”

Verzoeker heeft duidelijk samenwoont met zijn verblijfsrechtige partner mevrouw Cornelissen en roept bijgevolg het respect voor het art. 8 E.V.R.M. in.

Evenwel blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat er daadwerkelijk rekening werd gehouden met dit gezinsleven teneinde de nadelige beslissing te vermijden.

Het moge duidelijk zijn dat niet werd nagegaan door de Dienst Vreemdelingenzaken of verzoekers situatie geen aanleiding had kunnen geven op een andere beslissing.

5.2.8.

De Raad lijkt tot slot niet ongevoelig te zijn voor standaardvragen en oppervlakkige werkwijzes (zie bijvoorbeeld arrest RvV, 13/04/2015, met nr. X) :”

3.3.2.2. Het tweede middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoeker blijft immers in gebreke uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden.

3.3.2.3. Voor zover verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de bestreden beslissing van administratieve en niet van jurisdictionele aard is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167 415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98 827).

3.2.2.4. Artikel 41 van het Handvest betreft het recht op behoorlijk bestuur en omvat met name het recht om gehoord te worden. Deze bepaling uit het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

—het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)”

Wat de aangevoerde schending van het hoorrecht betreft, zoals onder andere neergelegd in artikel 41 van het Handvest, stipt de Raad aan dat dit recht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ, 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, punt 46 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor. (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86). Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34). Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

3.3.2.5. In casu stelt de Raad vast dat nergens in een specifieke procedure is voorzien om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten zouden worden gehoord. Nochtans blijkt duidelijk uit het administratief dossier dat verzoeker naar aanleiding van zijn interceptie door de Politie van Gent werd gehoord. Een afschrift van het ‘Administratief Verslag Vreemdelingencontrole’ werd aan het administratief dossier toegevoegd. Verzoeker kan dus onmogelijk dienstig voorhouden dat hij de mogelijkheid niet zou hebben gekregen om zijn standpunt kenbaar te maken. In die zin kan verzoeker zich onmogelijk beroepen op de conclusies van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie in de zaak M.G en N.R. tegen de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, die trouwens ook een maatregel van bewaring betreffen. In zijn middel meent verzoeker weliswaar dat hij *“niet op ordentelijke wijze”* zou zijn gehoord, maar hij toont niet aan waaruit dit zou blijken. Verzoeker beweert thans dat zijn gezinsleven met zijn partner, waarmee hij zou wensen te trouwen daadwerkelijk dient te worden betrokken in de bestreden beslissing. De Raad stelt echter vast dat verzoeker ten aanzien van de politie in het kader van het administratief verslag geen gewag had gemaakt van ‘Familie in België’ en zijn beweerde partner enkel had vermeld in het kader van zijn verblijfplaats. Uit niets blijkt dat hij de intentie zou hebben om met deze persoon te huwen. Als reden voor zijn verblijf in België had hij ook *“Betere leefomstandigheden”* opgegeven, waaruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker zijn gezinsleven prioritair zou achten. Verzoeker toont niet aan dat het loutere feit dat hij te Eeklo verblijft bij mevrouw C., die hij als zijn *“vriendin”* aanmerkt een bewijs vormt van een werkelijke gezinsband.

In elk geval maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij meer informatie had kunnen aanbrengen met betrekking tot een eventueel beschermenswaardig gezinsleven dat een ander licht zou werpen op de bestreden beslissing.

3.3.2.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn prive-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient ten aanzien van het bestuur aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie, wat een feitenkwestie is.

3.3.2.7. Verzoeker beweert te wonen bij mevr. C. P. Een overtuigend begin van bewijs van een doorleefd gezinsleven blijkt, zoals hierboven reeds werd gesteld, niet uit het administratief dossier. Ook de afschriften van de verblijfskaart van zijn beweerde 'vriendin', die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 4), laten geenszins toe de hechtheid van de gezinsrelaties te beoordelen. Wat betreft het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet aannemelijk wordt gemaakt.

3.3.2.8. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 41 van het Handvest of het erin vervatte hoorrecht, noch van artikel 8 van het EVRM en evenmin van de rechten van verdediging.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3.2.9. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 110quaterdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het zorgvuldigheids-, het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

"5.3.1.

De bijlage 13septies is genomen in toepassing van de artikelen 7, 27 en 74/14 Vreemdelingenwet.

5.3.2.

De verzoeker moet hierbij toch ernstige bedenkingen plaatsen.

5.3.3.

Het artikel 7, alinea 1 van de wet van 15 december 1980 stelt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan. De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren".

5.3.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt bijgevolg over een discretionaire bevoegdheid: er kan beslist worden tot vasthouding in een welbepaalde plaats, doch dit is geen verplichting.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op de terugleiding overgaat tot het nemen van een beslissing tot opsluiting dient ze dit ook afdoende te motiveren.

Dit is niet gebeurd

De Dienst Vreemdelingenzaken dient bij het nemen van zijn beslissing vervat in de bijlage 13septies het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel te respecteren.

- Het zorgvuldigheidsbeginsel legt Dienst Vreemdelingenzaken op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overhead bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

- Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

- Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Met andere woorden dient een beslissing gebaseerd te zijn op de juiste feitelijke gegevens, die correct beoordeeld zijn en mag de beslissing niet berusten op een kennelijk onredelijke afweging.

5.3.5.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt meer bepaald dat de verzoeker geen termijn wordt gegeven omdat hij de openbare orde schendt.

De verzoeker heeft evenwel nog nooit een uitwijzingsbevel gehad.

Toch wordt onmiddellijk overgegaan tot de meest drastische maatregel.

De Dienst Vreemdelingenzaken wordt aangemaand om de motivering in feiten aan te tonen.

In de Vreemdelingenwet bepalen meerdere artikelen dat eerst de toepassing van minder dwingende maatregelen dient afgetoetst te worden.

De Vreemdelingenwet verbindt de opsluiting in het kader van de terugleiding aan een voorwaarde sinds de omzetting van de Europese Richtlijn van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Richtlijn Terugkeer).

De opsluiting is enkel toegestaan indien er geen andere afdoende en minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast.

De wet voorziet drie andere mogelijkheden dan de opsluiting en dat teneinde eventueel vluchtgevaar te vermijden.

Het gaat over de maatregelen opgenomen in artikel 74/14 §2 van de Vreemdelingenwet en het artikel 110quaterdecies van het KB van 8 oktober 1981.

Het art. 110quaterdecies. § 1 van het KB stelt :

“ De preventieve maatregelen die door de Minister of zijn gemachtigde kunnen worden genomen ten aanzien van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 74/14, § 2, van de wet om het risico op onderduiken tijdens de termijn die voor het vrijwillig vertrek is toegekend, te vermijden, zijn :

1° zich aanmelden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de agent of ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt. De regelmaat waarmee de onderdaan van een derde land zich moet aanmelden wordt in het verzoek vermeld;

2° het storten van een gepaste financiële waarborg bij de Deposito- en Consignatiekas. (...)

3° het overhandigen van een kopie van de documenten die toelaten om de identiteit vast te stellen.

§ 2. De preventieve maatregelen worden vermeld in het bevel om het grondgebied te verlaten en indien het de maatregel onder § 1, 1° betreft, de regelmatigheid waarmee ze wordt toegepast”.

De beslissing waarmee tot de vasthouding van verzoeker werd bevolen overweegt niet daadwerkelijk een van deze mogelijkheden.

Meer nog, er wordt gesteld dat een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden terwijl diezelfde bestreden beslissing wel het adres van de verzoeker vermeldt : ‘Gentsesteenweg 10, Eeklo’

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dus niet draagkrachtig waarom de minder verregaande maatregelen niet werden toegepast ten aanzien van de verzoeker.”

3.3.2.10. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520).

3.3.2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.12. De Raad merkt op dat verzoeker bij de ingeroepen schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet en artikel 110 quaterdecies wederom ingaat op de wettigheid van zijn vrijheidsberoving, waarvoor de Raad niet bevoegd is, zoals hierboven reeds uitvoerig toegelicht (zie punt 2).

3.3.2.13. Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

3.3.2.14. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in casu aan verzoeker een termijn voor vrijwillig vertrek werd ontzegd op grond van het feit dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig identiteitsdocument en/of geldig reisdocument”* en omwille van het feit dat hij *“geen officiële verblijfplaats (heeft) in België”*, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel was dat er een risico op onderduiken bestaat zoals bedoeld in artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens werd er een proces-verbaal opgemaakt door de RVA omdat verzoeker aan het werk was zonder in het bezit te zijn van de vereiste vergunning, zoals ook in de bestreden beslissing wordt vermeld: *“Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart”*. Deze elementen wijzen op een gevaar voor de openbare orde. Met zijn affirmatie dat hij *“evenwel nog nooit een uitwijzingsbevel (heeft) gehad”* gaat verzoeker echter volkomen voorbij aan voormelde pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van de aangehaalde feiten een risico op onderduiken en een gevaar voor de openbare orde te weerhouden.

3.3.2.15. Aangezien in casu rechtsgeldig werd besloten tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek kan verzoeker niet verlangen dat de gemachtigde van de staatssecretaris hem preventieve maatregelen zou opleggen ter vermindering van het risico op onderduiken, zoals voorzien in artikel 74/14, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.3.2.16. Er werd geen schending aangetoond van artikel 7 of 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien of dat de beslissing kennelijk onredelijk of onevenredig zou zijn.

Het derde middel is, voor zover op deugdelijke wijze aangevoerd, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“6.1.

De verzoekende partij verwijst naar het artikel 39/82, §2 Vreemdelingenwet.

De ernstige middelen die de schorsing van de aangevochten akte verantwoorden, worden hierboven uiteengezet.

6.2.

Zo de bestreden beslissing niet geschorst wordt, dan zal het bevel om het grondgebied te verlaten uitgevoerd worden en zal de verzoekende partij manifest een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel oplopen en zal hij gezinsleven met onmiddellijke ingang verbroken zien.

Het nadeel is onherstelbaar, aangezien een eventuele annulatie van de bestreden beslissing conform de procedure bepaald in artikel 39/2, §1 lid 3 van de Vreemdelingenwet niet voor gevolg kan hebben dat hij de bovenvermelde beroepsprocedures (tegen de beslissing d.d. 07/04/2015) voorsnog in België zal kunnen verderzetten.

Er dient opgemerkt te worden dat het bestaan van een moeilijk te herstellen nadeel een afzonderlijke voorwaarde is die afzonderlijk dient beoordeeld te worden (R.v.St. 107.797, 12 juni 2002). Een MOGELIJK nadeel is echter voldoende.”

3.4.2.2. Verzoeker verwijst in het kader van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel hoofdzakelijk naar zijn recht op gezinsleven. Aangezien de schending van artikel 8 van het EVRM niet bewezen werd geacht, is er in casu echter geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven omschreven.

3.4.2.3. Terloops wijst de Raad op de e-mail van de medewerkster van het Centrum voor Illegalen in Brugge van 9 juli 2015 die zich in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker de wens uitte om zo snel mogelijk terug te keren naar Nigeria. Deze wens staat haaks op het thans aangevoerde nadeel.

3.4.2.4. Voor zover verzoeker bij zijn nadeel gewag maakt van het feit dat hij bepaalde beroepsprocedures in België niet verder kan zetten, dient te worden opgemerkt dat hij in zijn verzoekschrift nergens verduidelijkt welke procedures zouden worden bedoeld, zodat het nadeel alles behalve concreet wordt gemaakt. Uit het administratief dossier blijkt immers niet dat er betreffende verzoeker op 7 april 2015 een beslissing zou zijn genomen.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP

F. TAMBORIJN